

Дума О.О.

*здобувач кафедри адміністративного, кримінального права і процесу
Міжнародного університету бізнесу і права*

**ЗМІСТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ
АГЕНТСТВА З РОЗШУКУ ТА МЕНЕДЖМЕНТУ АКТИВІВ:
ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ**

Вивчення реалізації державної політики у сфері виявлення, розшуку та управління активами, здобутих внаслідок корупційних та інших пов'язаних із корупцією правопорушень, вимагає звернення дослідницької уваги до питання визначення суб'єктного складу таких правовідносин.

Визначення системи суб'єктів із пошуку активів, здобутих протиправним шляхом, вимагає розмежування категоріального апарату, пов'язаного із встановленням змісту понять «розшук», «виявлення» активів та «управління» активами. Згідно із чинним законодавством України встановлено, що під «виявленням» активів необхідно розумітися «діяльність із встановлення факту існування активів, на які може бути накладено арешт у кримінальному провадженні, чи у справі про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави» [1].

Здійснення процесу виявлення активів вимагає налагодження ефективних взаємозв'язків та взаємодії органів публічної адміністрації галузевої та міжгалузевої компетенції з приводу з об'єктом, що має забезпечити реалізацію функціональних завдань, які стоять у сфері виявлення, розшуку та управління активами.

Функціональне спрямування у сфері здійснення діяльності, пов'язаної із виявленням, розшуком та управлінням активами, може супроводжуватися дотриманням процедури арешту активів, що корелюється із вимогами ст. 1 Закону України «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» [1]. Таким чином, діяльність суб'єктів із запобігання обігу активів, здобутих протиправним шляхом, вимагає не лише пошуку таких об'єктів, але і накладення на них арешту, у разі обґрунтованості є логічним процесом, що завершує взаємодію учасників провадження. Така ідея підтримана у ряді наукових розробок, де обґрунтовується, що зміст здійснення державної політики із розшуку, виявлення та управління (менеджменту) активами, своїм кінцевим результатом має впровадження ідеї по арешту майна [2, с. 54],

де як зазначається у працях А.М. Давидюк важливе значення має кримінально-правова складова здійснення функції із забезпечення вимог фінансової та економічної безпеки держави [2, с. 54].

Здійснення пошуку підходів до встановлення змісту категорії «розшук активів» є допустимим через розкриття змісту ряду суміжних категорій, до яких, зокрема, належить «розшук майна», що загально визнано характеризує сферу кримінально-правових суспільних відносин.

У кримінально-правових дослідженнях обстоюється науковий підхід, що спрямування діяльності із розшуку майна, але при цьому вимагає поєднання дій як слідчих органів, так і впровадження оперативно-розшукових дій, результативно які мають бути втілені у створення базису для арешту майна [3, с. 104].

Очевидно, що реформування державної політики із запобігання корупції призвело до обґрунтування нормативних підходів до розширення об'єкту впливу, коли відбувся перехід від категорії «розшук майна» до «розшуку активів». При цьому виконання такої по суті правоохоронної функції покладено на адміністративний орган, яким є АРМА. Адміністративно-сервісне спрямування діяльності АРМА походить власне із компетенційного змісту його повноважень, частина яких вимагає запровадження методів та засобів управління та менеджменту, що очевидно, як зазначає Р.І. Крамар [4] відноситься до змісту адміністративної діяльності [5, с. 126-130].

Крім того, діяльність, пов'язана із здійсненням управління активами, має господарсько-правове» забарвлення, фактично вимагає здійснення повноважень не лише із пошуку активів, але і належного на відповідному рівні правової ефективності здійснення повноважень з володіння, користування та розпорядження таким майном та майновими правами, коштами та іншими матеріальними цінностями.

Таким чином, АРМА є унікальним центральним органом виконавчої влади, що у своїй компетенції поєднує як правоохоронні функції, так і адміністративно-управлінські повноваження.

Література

1. Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів: Закон України від 10 листопада 2015 року № 772-VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2016. № 1. Ст. 2.

2. Давидюк А.М. Правове забезпечення публічного адміністрування у сфері виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів. Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. ... 12.00.07. Тернопіль, 2020. 204 с.

3. Пономаренко А. В. Проблемні питання щодо здійснення розшуку майна підозрюваного (обвинуваченого) та накладення на нього арешту. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право. 2014. Вип. 28 (3). С. 103-106.

4. Крамар Р.І. Деякі аспекти виявлення, розшуку, арешту та конфіскації активів, легалізованих злочинним шляхом. *Актуальні проблеми правознавства*. 2021. № 1. С.140-146

5. Крамар Р.І. Адміністративна діяльність у сфері виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів: теоретичні та практичні аспекти. Тернопіль, ВПЦ «Економічна думка», 2021. 350 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-70>

Корєнев С.М.

*здобувач кафедри конституційного та адміністративного права
Запорізького національного університету*

ПОЗАКОНКУРСНА ФОРМА ПРИЗНАЧЕННЯ КЕРІВНИКІВ ОБ'ЄКТІВ КОМУНАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ПЕРЕВАГИ, НЕДОЛІКИ, СФЕРА ТА ПОРЯДОК ЗАСТОСУВАННЯ

На теперішній час відсутній єдиний нормативно-правовий акт з питання призначення керівників підприємств, установ, організацій комунальної форми власності. В той час як в певних сферах (таких як культура, загальна середня освіта, надання соціальних послуг, охорона здоров'я) держава запровадила на рівні закону обов'язковість конкурсної процедури заміщення таких посад, в інших сферах питання залишається на розсуд органів місцевого самоврядування. Стан місцевої нормотворчості дозволяє дійти висновку, що позаконкурсна форма призначення таких керівників досі практикується та є розповсюдженою. Тому актуальним питанням є дослідження переваг, недоліків, сфери та порядку застосування позаконкурсної форми призначення в досліджуваній сфері.

Залежно від рівня складності та наявності конкурентних засад при здійсненні добору, можливо виділити три основні форми реалізації кадрових повноважень органів місцевого самоврядування у сфері управління об'єктами комунальної власності (в контексті предмету адміністративно-правового дослідження) – позаконкурсну, конкурсну і виборну. При цьому, будь-яка з цих форм має кінцевою метою видачу